

діяльністю. А.В. Міцкевич правову норму визначає у такий спосіб: «це загальнообов'язкове правило соціальної поведінки, встановлене або санкціоноване державою, виражене публічно у формально визначених приписах, як правило, в письмовій формі і охоронюване органом держави шляхом контролю за його дотриманням і застосування передбачених законом заходів примусу за правопорушення»

На думку СС Алексєєва, юридична норма може бути визначена як загальнообов'язкове (загальне) правило поведінки, що походить від держави та нею охороняється, надає учасникам суспільних відносин даного виду юридичні права та покладає на них юридичні обов'язки В.К. Бабаєв юридичну норму (норму права) розуміє як загальнообов'язкове веління, що виражене у вигляді державно-владного припису та регулює суспільні відносини

Таким чином правові норми, на сьогоднішній день мають дуже важливе значення та є одним з головних етапів реалізації права. Важливо сьогодні знати суть законів, а за допомогою тлумачення ми точніше про них дізнаємося. Норми права покликані з метою захистити права громадян, ти самим, що на основі пояснень здійснюється справедливе правосуддя, особа, яка знає суть закону не побіжить зразу ж його порушувати. А як ми знаємо не знання закону, не звільняє від відповідальності. Від правильного, точного, глибокого тлумачення нормативних актів багато в чому залежить зміцнення законності, охорона населення.

Література:

1. Малько А. В. Механізм правового регулювання / А. Малько // Правоведение. – 1996. – № 3. – С. 54–62.
2. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні./ Н.В. Кулак // Часопис Київського університ – 2016. – № 4.
3. Цивільний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : URL : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1618-15>.
4. Кодекс адміністративного судочинства України [Електронний ресурс]. – Режим доступу URL <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/274715>.
5. Шевцова Н. В. Диспозитивність та офіційність при вирішенні податкових спорів в адміністративному судочинстві України: дис. канд. юрид. наук. 12.00.07 / Н. В. Шевцова / Харківський національний університет внутрішніх справ. – Х., 2011. – 211 с.

УДК 340.0

ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Студент А.С. Коваль Т.О. гр. БП-1-16

Наук. керівник к.н. з держ. упр. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Юридична відповідальність – одна з найскладніших та гострих тем сучасної юридичної науки. У статтях та монографіях цю проблематику висвітлювали

багато українських та зарубіжних вчених, зокрема: К.В. Басін, С.В. Бобровник, В.В. Лазарєв, Н.М. Пархоменко.

Тема юридичної відповідальності займає одне з центральних місць у загальній теорії права, вона є традиційною елітою і завжди актуальна.

Будучи проявом зв'язку й взаємовідповідальності особи і держави, юридична відповідальність - це істотний гарант правопорядку, важлива міра захисту національних інтересів особистості, й держави. Держава перебирає обов'язок захистити громадян, громадські організації та себе від протиправних винних діянь, зазіхаючи на захищені правом цінності.

У сучасній науці відсутнє єдине поняття юридичної відповідальності. Низка авторів розглядає її як соціально-правовий регулятор, інші вважають юридичну відповідальність видом правовідносин, що забезпечують права та інтереси взаємопов'язаних сторін.

Так, М. І. Матузов визначає юридичну відповідальність як один із видів соціальної відповідальності індивіда, головною особливістю якої є те, що вона пов'язана з порушенням юридичних норм, за якими стоїть апарат примусу держави.

О. В. Мелехін розуміє юридичну відповідальність як обов'язок правопорушника нести покарання, зазнавати санкцій, що передбачені правовими нормами і застосовуються компетентними органами за вчинення ним протиправного діяння [4].

О. Ф. Скакун вважає, що юридична відповідальність – це передбачені законом вид і міра державно-владного (примусового) зізнання особою особистого, організаційного і майнового характеру за вчинене правопорушення [6].

Отже, юридична відповідальність – це застосування заходів державного примусу до правопорушника для відновлення правопорядку та покарання особи, що вчинила правопорушення [8].

Розуміння інституту юридичної відповідальності традиційно дискутується. Необхідно зазначити, що багато дискусій викликає трактування та аналіз так званої позитивної юридичної відповідальності.

Розглядаючи позитивну і негативну (ретроспективну) юридичну відповідальність, слід розуміти, що в сучасній юридичній думці, і, відповідно, в юридичній літературі сформувалося кілька позицій щодо цього. Передусім це позиції вчених, які: 1) категорично заперечують «двоаспектну» юридичну відповідальність (М. Марченко, С. Полєніна), 2) не менш категорично констатують її наявність (А. Піголкін, В. Лазарєв), 3) у своїх працях згадують про наявність негативної та позитивної юридичної відповідальності, не аргументуючи власного погляду з цього приводу (А. Васильєв, Л. Морозова).

Враховуючи зазначене, спробуємо визначитися з цим важливим питанням. Виокремлення позитивної юридичної відповідальності у найбільш систематизованому вигляді являє собою: позитивна юридична відповідальність – вид юридичної відповідальності, що має відповідну реакцію держави та суспільства на здійснене соціально корисне правомірне діяння особи у вигляді застосування різних заходів правового заохочення.

Цікавими, однак мало досліджуваними питаннями є ті, що пов'язані з цілями, принципами та функціями позитивної юридичної відповідальності.

З вище наведеного випливає, що юридична відповідальність відіграє значну роль для покращення стану законності та правопорядку у суспільстві. Природа інституту юридичної відповідальності має правовий характер і полягає у застосуванні до винної особи, яка скоїла правопорушення, засобів публічно-правового примусу, передбачених санкцією порушеної норми у чітко визначеному процесуальному порядку. Це самостійний правовий інститут, що є підставою охоронних правовідносин.

Література:

1. Зелена О. Визначення підстав юридичної відповідальності: актуальні питання // Право України. — 2003. — № 4. — С. 21-25.
2. Слободян Н. М. Конституційно-правова відповідальність людини і громадянина в Україні // Держава і право. — 2002. — Вип. 21. — С. 170—175.
3. Хуторян Н. М. Поняття юридичної відповідальності в загальній теорії права // Держава і право. Юрид. і політ. науки. — 2001. — Вип. 11. — С. 340—357.
4. Юридична відповідальність у сучасних теоретико-методологічних дослідженнях / С. Г. Стеценко // Часопис Київського університету права. — 2009. — № 3. — С. 268—269.
5. Агеєва, Е. А. Юридична відповідальність у державному управлінні: (соціально-правовий аспект) / Е. А. Агеєва .- Л.: ЛДУ, 1990—141 с.
6. Базилев, Б. Т. Відповідальність у радянському праві / Б. Т. Базилев .- Красноярськ: Красноярський Ун-т, 1977 .- 72 с.
7. Денисов, А. І. Загальна теорія правопорушень і відповідальності. / О. І. Денисов — Л., 1983 .- 142 с.
8. Єгоров, В. С. Теоретичні питання звільнення від кримінальної відповідальності: учеб.-метод. посібник / В. С. Єгоров .- М.: Моск. психол.-соц. ін-т .- 2002 .- 279 с.

УДК 340.0

ПРОГАЛИНИ У ПРАВІ: ПОНЯТТЯ ТА СПОСОБИ ЇХ УСУНЕННЯ

Студент Ковальчук, гр. БП-1-16

Наук. керівник к.н. з держ. упрв. Н.В. Кулак

Київський національний університет технологій та дизайну

Прогалини у праві – це повна або часткова відсутність правових норм, якими, виходячи з принципів права, мають бути врегульовані суспільні відносини. Завжди при безперечних досягненнях права існують і недоліки.